

ges mod Øst eller mod Vest, saa mener jeg, at det er noget, vi bestemme, og ikke noget, Esbjergs Borgere skulle bestemme, lige saa lidt som Københavns Borgere i sin Tid skulde bestemme, om Københavns Havn skulde lægges mod Nord eller mod Syd, ved Kalveboderne. Vesterbros Grundejere vilde vel holde paa Havnen ved Kalveboderne, og Østerbros Grundejere vilde sagtens holde paa Havnen mod Nord. Men det var hverken Østerbros eller Vesterbros Interesser, det gjaldt om, det var hele Landets, og det gjaldt det store Spørgsmaal at faa en saa god og nyttig og brugbar Havn som muligt. Jeg mener, det samme Synspunkt maa vi ogsaa lægge Vægt paa her.

Forholdene ere jo ogsaa anderledes, naar man bygger en Havn paa Jyllands Vestkyst, end naar vi bygge her ved Øresund. Her er det saadan, at der, hvor vi bestemme at bygge en Havn, der kunne vi bygge den. Vi kunne omtrent beregne, hvor dyr den bliver, og hvor meget det koster at drive den. Ved Vesterhavet derimod ere vi inde paa de vanskelige Lokalforhold og paa de store Naturkræfters Omraade, og da vi begyndte paa denne Havn i 1868 eller 1870, eller naar det var, de første Planer vare fremme, var det vel endda et stort Spørgsmaal, om man holdt paa, at vi overhovedet kunde bygge en Havn der. Det staar da for mig saadan, at naar man anlagde en Havn saa langt mod Øst, var det ud fra den ganske forsvarelige og rigtige og rimelige Betragtning, at det udenfor liggende Fanø dannede en naturlig Red, hvor alle Skibe, særlig Sejlskibe, kunde søge Læ, indtil det blev dem muligt at komme ind i Havnen. Nu har man set, at ikke blot denne Havn staar, men at Trafikken paa den stiger, og at Udvidelser stadig ere nødvendige. Men vi have tillige set, at med de nuværende Skibsforhold er det ikke nødvendigt at lægge Havnene længere og længere ind i Landet, tværtimod, vi kunne nu nærme os det, som er Idealet for enhver Havn, at være nær ved Havet, nær ved det Vand, der skal sejles paa. Derfor er der for mig saa meget, der taler for nu at forlade Vejen mod Øst og slaa ind paa Vejen mod Vest.

Der er ogsaa en Betragtning, som jeg aldrig vil komme fra, og det er den, at vi kunne forlade Vejen mod Øst uden at tilintetgøre en eneste Værdi, vi i dette Øjeblik have skabt. Vi kunne lade det, der er bygget, staa. Det kan blive brugt til den Dag, den ny Havn kan blive tagen i

Brug, og det kan blive brugt, efter at den er tagen i Brug, hver Gang, der i den ny Havn ikke maatte være Plads, eller naar der er Tale om Fartøjer af de Dimensioner, som vedblivende kunne finde Plads i den gamle. Ved at gaa mod Vest kan man, forekommer det mig, kun gøre Gavn og ikke Skade.

Hvad Trafikhavnen angaar, synes det mig klart for enhver, der vil se det — vi have jo haft et lignende Spørgsmaal for, naar vi have drøftet Drogdens Uddybning og de Uddybninger, Svenskerne have foretaget i Flinterenden —, at de gamle Begreber om Skibstyper maa vi efterhaanden forlade, naar vi ville holde en virkelig Trafikhavn, o: en saadan Havn, hvor Varerne kunne fremføres i Skibsladninger til billigste almindelig Verdensnotering, f. Eks. til Hamborgnotering, saa at vi ikke gøre Regning paa at trafikere vore Havne med mindre Skibstyper end 6—8000 Tons. Hvis vi begynde at anlægge Havne, som ikke eller kun med stor Gene kunne befares af Skibe af den Type, ville vi være kørte fast, allerede inden vi ere færdige med det projekterede Havneanlæg. Derfor mener jeg, vi resolut kunne gaa Vest paa og lave Havnen med den store Trafik for Øje. Efter hvad vi have set, kommer den uden Tvivl, hvis der da ikke sker ganske mærkværdige Ting, saa vi alle gaa til Grunde. Jeg har læst Andragender, Avisartikler, Pjecer og alt, hvad der er kommet frem baade fra den ene og den anden Side, og sidst har jeg paahørt — og det maa jeg sige, det var forøvrigt noget af det bedste, jeg har hørt i denne Sag — Esbjergrepræsentantens ypperlige og oplysende Foredrag, og hos mig har der grundfæstet sig en ganske sikker Overbevisning om, at vi nu resolut skulle føre Havnen ud mod Vest. Derved bevare vi de gamle Værdier, og derved vinde vi ny Værdier for Fremtiden. Med andre Ord, vi skade ingen, og vi gavne alle.

Naar jeg har talt med Esbjergmænd om Besejlingen paa Esbjerg, er der én Omstændighed, der har været mig paafaldende, og det er den, at de sige, at det er næsten umuligt to Gange i Træk at faa en oversøisk Ladning fra det samme Rederi. Det hænger saadan sammen, at det Skib, der har ført en Ladning ind til Esbjerg, og som har svinget ind i Havnemundingen, har gerne faaet Agterstævnen svinget ind i Strømmen, medens Forstævnen og Midtskibet med Naturnødvendighed ere bleve tvungne op mod Kajen til Venstre, saa at enten Stævnen eller Kajen har lidt Skade